

VIITORUL ROL

SILVIU STĂNCULESCU

Silviu Stănculescu, „unul din actorii cei mai oameni pe care i-am întâlnit” (așa cum l-a definit nu demult, inspirat, cineva), este azi un cap de afiș în teatrul și filmul românesc.

Excepție printre actorii de teatru, el își datorează marea popularitate, în primul rând, filmului. A jucat roluri mari și mici, multe la număr, în special în piese contemporane, foarte multe la teatrul radiofonic și la T.V., și, bineînțeles, pe scenă. Unul din rolurile care i-a rămas, până azi, cel mai iubit este Manole din piesa *Meșterul Manole* de Lucian Blaga (la Teatrul Giulești). Parcurgând seria eroilor însufleșiți de autenticitatea și forța talentului său, pare oarecum ciudat că, din marea dramaturgie clasică românească și universală, nu apar în fișa lui de creație și alte chipuri.

De câțiva ani, Silviu Stănculescu s-a integrat în echipa Teatrului de Comedie. Iată, ivindu-se, în sfârșit, ocazia întâlnirii cu unul din rolurile cele mai nobile ale teatrului universal.

„Alexandr Ignatievici Verșinin — pe scurt VERȘININ, pentru că personajul are o asemenea mitologie teatrală, încât nu mai are nevoie de o identitate completă: rol de referință, pentru mine piatră de încercare, piatră de hotar, vis al altor actori...”

Un personaj din Cehov — unul dintre dramaturgii plămuitori ai unei lumi anume, plină de probleme, de visuri, de contradicții, al cărui scris reflectă întotdeauna adevărul vieții...

După o lungă, foarte lungă așteptare, mă întâlnesc, pe scenă, pentru prima oară, cu Cehov. Am în față textul viitorului spectacol. Poate ca o întâmplare sau poate ca o joacă a vieții, a profesiei, în urmă cu două luni mă aflu în fața microfonului, la radio, împrumutându-mi glasul altui erou al lui Cehov, Trigorin; erau doar câteva fragmente. Am considerat însă întâmplarea ca pe o șansă, un fel de preludiu la Verșinin.

Cînd mă gîndesc cum se vorbește și astăzi, cu venerație, după atîția ani, despre ceea ce a fost marele Băltățeanu în Verșinin... să mai spun cît mi-e de greu? Pot doar să spun că întotdeauna mi-e greu să vorbesc despre eroul meu, despre cum îl voi con-

cepe, despre cum va arăta pe scenă. Personajul e coplesitor, e generos, e dificil, e periculos de dificil. E frumos! E un rol despre care, orice aș spune acum, ar suna stîngaci. Mi-e mai ușor să visez, să sper că îl voi aduce la rampă într-o lumină nouă.

Nădăjduiesc că spectacolul lui Lucian Giurghescu va însemna, în galeria spectacolelor Cehov românești, un eveniment distinct pentru teatrul nostru, în primul rând; și mai sper că va însemna un nou punct de vedere (să nu se sperie cronicarii!), tot în spiritul lui Cehov, *neapărat* în spiritul lui Cehov.

Să fie o surpriză pentru spectatori faptul că Teatrul de Comedie va juca *Trei surori* — dramă a nerealizării, a frumuseții irosite în zadar, a încercării de fugă din realitate, și, implicit, a ratării? Chiar dacă pentru unii va fi o surpriză, sper că surpriza va fi plăcută.

Maria Marin